CER SI PAMANT ROMANESC

Cuvant despre noi, romanii

Arimin Constantin Olariu – FALSIFICAREA ISTORIEI ȘI CULTURII IDENTITARE A ROMÂNILOR

i
6 Votes

Francezii, care erau „cu cuțitul ajuns la os” după bătălia de la Verdun, au încheiat în vara lui 1916, după intrarea noastră în război, un tratat secret cu Rusia menit să prevină tratativele cu nemții de scoatere a acestei țări din război.

Ei aveau interes ca armata germană să fie blocată pe frontul de est și să nu vină pe frontul de vest peste ei. În acest tratat secret întreaga Moldovă până la Carpați era dată rușilor și de

asemenea i se dădea acordul Rusiei de a lua un culoar de-a lungul Mării Negre până la Constantinopol și la Marea Egee (care era visul rușilor, menționat în testamentul lui Petru cel Mare).

Alte fapte la fel de grave pe care istoriografia noastră le ocolește sau le ascunde, sînt mizeriile legate de România din timpul conferinței de pace de la Paris 1919-1920.

Delegația noastră era condusă de Ionel I. C. Brătianu, pe care Clemenceau l-a luat deoparte și i-a spus: „Domnule, Dvs., România, să faceți abstracție de tratatele secrete semnate cu Franța, cu Anglia și cu Rusia, dinainte de război.”

Brătianu a spus nu și astfel supărarea i-a cuprins și pe englezi. Iar Woodrow Wilson, președintele Americii, a venit acolo pretinzînd că trebuie rezolvată „chestiunea cazară” și fondarea

Israelul european cu capitala la Lemberg care să cuprindă toată Galiția, Slovacia, Maramureșul, Bucovina, Moldova, Basarabia și o parte din Ucraina.

Fiindcă englezii și francezii nu au susținut această nebunie, povestea a rămas să fie rezolvată în viitor, ținta fiind Basarabia.

În decembrie 1917 bolşevicii în frunte cu Lenin şi Troţki au declanşat Teroarea Roşie care a dus la războiul civil şi cel mai mare măcel suferit de ruşi pînă atunci!

Românii din gubernia Basarabia s-au organizat într-un stat propriu şi au hotărât în ianuarie 1918 în forul suprem de conducere Sfatul Ţării, să se unească cu Regatul României.

Unirea celor două state românești s-a realizat în 27 martie 1918, în noiembrie s-a alipit Regatului România şi provincia austriacă Bucovina, iar la 1 decembrie au cerut să se unească cu Ţara și teritoriile din fostul imperiu austro-ungar, act consfinţit printr-un decret regat din 24 decembrie 1918.

Dar bucuria ne-a fost de scurtă durată!

O lepră comunistă Christian Rakowski, ne-a încercat la 1 mai

1917 cu o revoluție bolșevică la Iași, dar militarii români i-au oprit repede zelul, atît lui cît și celor cîteva zeci de soldați bolșevici care doreau să dea o lovitură de stat în România și să impună ideologia lor criminală.

Rakowsky se afla la Iași într-un „domiciliu forțat" încă de la sfîrșitul anului 1916, fiind descoperit ca spion german, iar românii luptau cu mare îndârjire în 1917 împotriva germanilor fiindcă din Moldova nu mai aveau unde să se refugieze.

Rakovsky avea legături strînse cu Alexander Parvus, unul din finanțatorii lui Lenin, care învîrtea afaceri mari sub oblăduirea căpeteniilor militare germane

A reușit totuși să fugă la Odessa la conspiratorii bolșevici ruși care doreau să pună mîna pe putere în imperiul rus.

Ar trebui ca în toate manualele de istorie ale noastre să fie trecută această tentativă bolșevică și să se știe că acești viermi ieșiți din străfundurile iadului au vrut să ne facă bolșevici chiar înaintea rușilor, ucrainenilor și celorlalte popoare cărora le-au

pus pe gît jugul Satanei timp de peste 70 de ani!

Un document din cartea *Minorități etnoculturale, mărturii, documente,* editată la Cluj în anul 2003, la pagina 113 și următoarele, redă declarația din anul 1948 a activistului evreu

sionist Hillel Kohn,(n. 26 iunie 1891 – d. 15 februarie 1972) care a activat în Transilvania și a devenit membru al Partidului Comunist Român.

Acesta dezvăluie adevăruri cutremurătoare despre ce puneau ei la cale, în legătură cu Conferința de pace de la Paris din 1919: *„În noiembrie 1918 am înființat Uniunea Națională Evreiască din Transilvania, bazată pe dreptul la autodeterminare”,* adică doreau un pământ al lor în Ardeal!

La 13 decembrie 1918 sub îndrumarea frăţiilor sataniste cazare şi ”muncitoreşti” pe deasupra, avea loc la Bucureşti o manifestare a mozaicilor din România împotriva unirii românilor într-un stat unitar, în favoarea programului Partidului Socialist din România , care ființa ca o filială a Cominternului.

La această manifestare antiromânească, o mare animatoare a fost Ana Rabinshon, cea care va deveni peste numai 30 de ani, ”tovarășa” Ana Pauker de România.

Manifestația socialistă din București, i-a avut ca principali organizatori pe agentul bolșevic Cristian Racovski, pe tipografii Iancu Luchwig și Sami Steinberg, cizmarul Marcus Iancu, corectorul Marcel Blumenfeld, Ilie Moscovici, I.C. Frimu,

Gheorghe Cristescu, D. Pop și alții.

Aici se întâlneau și activiști comuniști, infiltrați în rândul social–democraților la ordinul bolșevicilor de la Moscova, între care Alecu Constantinescu, Jaques Konitz, Alexandru Bogdan și I. S. Dimitriu.

Comisarul regal, maiorul V. D. Chiru, a subliniat în rechizitoriul său că manifestația de la 13 decembrie se dorea a fi semnalul declanșării revoluției bolșevice în România, iar greva tipografilor era doar un pretext ce urma să fie speculat de comuniști.

Un manifest descoperit de polițiști la Clubul Socialist prezenta planul declanșării revoluției:

„Revoluția nu mai poate fi oprită. Un fluier de sirenă numai, un strigăt: La Arme! Și sute de mii de muncitori și muncitoare vom năvăli pe străzi, vom ridica din trăsuri și tramvaie baricade, vom pune în mișcare tunurile, mitralierele, puștile, grenadele, vom ocupa ministerele, polițiile, poștele, telegrafele, gările, cazărmile și vom pune mâna pe conducerea Statului!“.

A fost o acţiune prevestitoare pentru martie 1919 cînd bolşevicii cazari conduși de Bela Kun din Ungaria roşie şi Lenin ca mare căpetenie a întunericului bolşevic din Rusia, au

hotărît desfiinţarea statului român, cazarii unguri urmînd să vină pînă pe Carpaţii Orientali şi Meridionali, iar bolşevici ruși să vină cu graniţa pînă pe Carpaţii de Răsărit ocupînd toată Moldova istorică.

În anul 1918 în lunile septembrie-decembrie, au avut loc luptele sîngeroase purtate de polonezi împotriva separatiștilor evrei din Galiţia care doreau să-şi proclame în acest teritoriu o republică a lor pentru a fi unită cu Rusia bolşevică.

Foto: Adolphe Cremieux

Polonezii i-au stropşit rău pe aceștia pentru dorinţa , care era în fapt planul *Cremieux-Peixotto*, și care prevedea crearea unui Israel european aici, dar și pe teritorii românești și ucrainene.

La Conferința de Pace de la Paris din anul 1919, Alianța Universală Israelită și Jointul au înaintat un memoriu prin care invocau garanțiile primite de la Marile Puteri: *„Aceste garanții spun că emanciparea evreilor va fi o condiție prealabilă*

recunoașterii oricărei anexări teritoriale de către Regatul României și că drepturile obținute astfel de evrei vor fi plasate sub înalta protecție a Ligii Națiunilor.”

Unul dintre întunecații șărpăriei sionist-mozaice a fost național-socialistul Naum Syrkin cazar născut în Belarus, care se stabilise în SUA din anul 1907 și care în anul 1919 era reprezentantul mozaicilor la Conferința de Pace de la Versailles!

La Conferinţa Federaţiei Balcanice Internaţionale Comuniste din anul 1924 s-a discutat: *„coordonarea activităţi comuniste în Balcani, mişcarea sindicală, poziţia Ungariei, desfăşurarea*

propagandei în favoarea retrocedării Ungariei a fostelor ei teritorii deţinute acum de România, agitaţie anti-românească, etc.”

Pentru asemenea trebuşoare cazarul Max Hammer a primit de la Moscova suma de 80.000 de ruble pentru desfășurarea de acțiuni antiromânești.

Un apel al acestei şleahte de canalii criminale şi dușmani ai românilor *spunea:*

„Partidul comunist din România s-a situat în această problemă fără rezerve, alături de naţionalităţile din ţară oprimate groaznic în toate privinţele. Fidel principiilor Internaţionalei Comuniste (Cominternul sau Cominfernul cum este corect) el s-a declarat pe faţă, a apărat şi a luptat pentru dreptul la autodeterminare liberă, pînă la completa separare de statul existent, nu numai pentru populaţia Basarabiei, ci pentru toate naţionalităţile din România”.

Ce altă dovadă a trădării de Țară mai aveau nevoie autorităţile române, în faţa acestor grupări de criminali?

La vremea aceea pînă la ocuparea ţării de către bolşevici, organizaţia criminală a trădătorilor de Țară – Partidul Comunist din România – cuprindea cca 1000 de persoane dintre care

majoritatea covîrşitoare erau cazari/evrei în frunte cu bolșevica Ana Rabinshon sau Pauker.

(https://istoriaincomoda.files.wordpress.com/2013/07/e1.jpg)

Foto: Un colaj din 4 fotografii care înfăţişează evrei din Polonia şi Rusia, la sfârşitul sec. XIX. Dintre ei, mulţi au emigrat în România…

În 1920 a avut loc atentatul terorist de la Senatul României, bine documentat istoric, cînd trei bolșevici evrei: Max Goldstein, Leon Lichtblau si Saul Osias au comis un atentat cu bomba in Senatul Romaniei, soldat cu trei victime: episcopul unit din Oradea, Demetriu Radu, senatorul Spirea Gheorghiu si

ministrul justitiei, Dumitru Greceanu. Culmea este că noi nu avem dreptul să-i acuzăm de terorism fiindcă asta ar însemna antisemitism!

În anul 1924 cominterniştii bolşevici organizează diversiunea de la Tatar-Bunar, în Basarabia recent unită cu Țara Mamă, România.

La Odesa, la 8 august 1924 sub conducerea cazarului Kolarov a fost se întocmit un plan de declanşare a revoluţiei bolşevice în România, ţara fiind împărţită în mai multe zone cu căpetenii în frunte după cum urmează: zonele 1 şi 5 conduse de Moscovici/Gelber, Zicinski, Rarenic şi Koz; zona doi condusă de Gremecevski, Goldstein, Grutenberg; zonele trei şi patru conduse de Kalifanski, Rankevici, Mironovici, Karl Koz, Weissenberg. Vedem cu groază că toţi cei care doreau să ne fie

căpetenii revoluţionare erau israeliți sadea şi că ei trăgeau nădejde să dea o lovitură de stat în România, aşa cum reuşiseră în imperiul rus în octombrie 1917.

În ziua de 12 septembrie atacînd mai multe localităţi din sudul Basarabiei printre care şi localitatea Tatar-Bunar şi ucigînd zeci de persoane,criminalii cazari au sperat că vor da foc ţării şi în pîrjolul pornit, bolşevicii vor declanșa focul revoluţiei mondiale.

Românii i-au împănat cu gloanţe, iar o parte din terorişti au reuşit să se refugieze în Rusia bolșevică, la Odesa, unde era centrul Cominternului pentru Balcani.

Pentru că românii au dovedit că refuzau să guste din otrava bolşevică ca răspuns conducerea imperiului bolşevic, a înfiinţat în scop diversionist pe malul stîng al Nistrului o așa zisă Republica Sovietică Socialistă Autonomă Moldovenească, menită să le arate românilor că nu au cum scăpa de fericirea ciumei roşii.

Pentru a le dovedi latriniștilor români cît sînt de ticăloși și negri în ceriul gurii, să citim opinia lui Emm. De Martone – profesor de geografie la Sorbona – Paris, exprimată într-un interviu

acordat lui Virgil Oghina în anul 1928:

„Nu pot înţelege la români, mania lor de a se lăuda că sînt urmaşi ai colonişţilor romani, ştiind foarte bine că în Dacia nu au venit romani, nici măcar italici, ci legiuni de mercenari recrutaţi din provinciile estice ale imperiului, chiar şi administraţia introdusă de cuceritori avea aceeaşi obîrşie.

Priviţi chipul moţilor, al ţăranilor din regiunea Haţegului şi Făgăraşului, la maramureşeni şi bucovineni şi veţi cunoaşte figurile dacilor sculptaţi pe Columna de la Roma. Voi românii sînteţi daci, pe aceştia ar trebui să-i cunoască românii mai bine şi să se laude cu ei, pentru că acest popor a avut o cultură spirituală şi morală înaltă".

Profesorul francez a făcut două vizite de studiu în munţii noştri ajungînd să cunoască bine ţăranul român!

La 23 august 1939, Germania ne-a mai vîndut odată prietenilor lor – rușii – prin pactul Ribbentrop-Molotov semnat la Moscova.

Amărîții de români trebuiau să cedeze Bucovina și Basarabia imperiului bolșevic, fiindcă acestea erau „teritorii locuite

majoritar de ucraineni”.

La 26 iunie 1940 bolșevicii ne trimeteau un ultimatum în care afirmau cu nerușinare că dacă nu evacuăm aceste teritorii în trei zile, atunci va fi război. A rămas acolo sub cizma rusească, o populație de peste patru milioane de oameni din care 70 la sută erau români. Chiar înaintea intrării bolșevicilor, evreii și minoritarii ruși și ucraineni au atacat armata română,preoții români și învățătorii, profesorii și funcționarii statului, omorîndu-i cu miile.

În perioada iulie 1940-iunie 1941, au fost uciși cca 30.000 de români și deportate cca 320.000 de persoane și toate aceste crime făcute cu ură nemărginită împotriva românilor numai pentru că ei erau români și i-a așezat istoria pe aceste plaiuri.

Au fost arse în Basarabia și Bucovina cărțile românești, pe care cotropitorii ruși le considerau !naționaliste și fasciste”, caz care se va repeta și în România, după ce haitele bolșevice vor ajunge aici stăpîni absoluți.

Un buletin contrainformativ din luna octombrie 1939 al Marelui Stat Major al Armatei Române, secția a II-a, scria că: *„În rîndurile evreilor s-a putut constata oarecare satisfacție ca urmare a svonului răspîndit de unii agitatori că nu este exclusă*

o invazie a trupelor sovietice în Basarabia. Ei întreţin legături ascunse cu U.R.S.S.” (Arhiva M.A.N. Fond 333, dosar nr. 86, filele 24-25).

În cartea Săptămîna Roşie 28 iunie – 3 iulie 1940, editura Vremea XXI, autorul Paul Goma dă la fila 230 o lungă declaraţie a lui Ion Stici, din Văratec, Rîşcani, cu privire la foametea provocată de bolşevici în anii 1946-1947 şi spune că ruşii au făcut aceste atrocităţi împotriva românilor „cică să scoată naţionalismul românesc din noi.”

Într-un raport asupra asupra Congresului modial Evreiesc de la Montreaux (27 iunie – 7 iulie 1948), aflat în cartea *Minorităţi etnoculturale, mărturii, documente,* la filele 385-395 găsim metoda prin care încercau să scoată din cap „românismul” jegurile criminale cazare care pretindeau că au fost persecutate şi măcelărite de către antisemiţii români. „Pogromul de la Iaşi simbolizează în faţa noastră România latifundiarilor şi a exploatatorilor, România de analfabetism şi jaf…

În această România unde timp de zeci de ani evreii au suferit din greu în domeniul spiritual, ca şi în cel politic şi economic, unde viaţa religioasă se afla în cea mai umilitoare stare, în care comunităţile evreişti au fost conduse tot timpul de asimilanţi

care n-au admis niciodată orice scînteie evreiască, în țara care a fost cunoscută ca un stat de răuvoitori și ca o țară lipsită de cultură.”

„Azi, slavă Dumnului, toate acestea nu se mai petrec și nu vor mai putea exista niciodată, aceasta nu numai pentru că guvernanții ne sînt prieteni, ci pentru că se produce un proces de educare și de dezrădăcinare…”

În perioada 1949-1952 ciminalii care conduceau atunci România chiar ne-au reeducat și dezrădăcinat complet, topind și distrugînd cca cinci-zece milioane de cărți considerate naționaliste, fasciste și antisemite !

Mai găsim în acest raport și referiri la faptul că „Nimicirea în masă a evreilor din regiunile noastre a reprezentat punctul culminant al discriminărilor rasiale, care au fost practicate de toate guvernele care au stăpînit țara timp de o sută de ani.” Te uimește neobrăzarea cu care acești nemernici mințeau cu atîta nerușinare cu privire la istoria noastră și la realitățile sociale din secolul XIX.

Dar acești monștri sataniști ne mai coceau ceva ca să ne nimicească pe vecie. O notă a Serviciului Secret de Informații Cluj-Turda, nr. 510 din 19 ianuarie 1945, care se găsește la fila

91 din cartea *Minorități etnoculturale, mărturii, documente,* ne dă informații despre care românii de astăzi nu pot crede că ar fi reale.

„Îndată după eliberarea țării și abolirea legilor de protecție a elementului străin, ungurii și jidovii se consideră iarăși stăpîni și încearcă pe toate căile suprimarea elementului românesc, subminează statul și formează fel de fel de societăți și asociații zise democratice sau de stînga, cu un scop: distrugerea ordinii sociale la noi și înfrîngerea elementului autohton pentru a stăpîni ei cum vor acest popor… Cum apare din rapoarte, societatea tineretului sionist-socialist este una de stînga, dar din informațiile ce avem pe cale particulară, această societate e pepiniera viitorilor comuniști conducători ai unei Românscaia Republică Sovietică viitoare.” Istoria recentă ne arătă că această informație era corectă!

Iorgu Iordan, înainte de numirea sa în funcția de ambasador la Moscova în august 1945 unde a stat pînă în anul 1947, a fost plasat în fruntea comisiilor care supravegheau epurarea din

instituțiile de învățămînt superior și mediu a tuturor celor care au avut o colaborare reală sau presupusă cu guvernul Ion Antonescu, cu Carol II, cu legionarii sau cu fasciștii germani.

El este unul dintre autorii distrugerii intelectualității române și a culturii identitare a românilor formată în perioada interbelică și mai înainte.

Din această comisie mai făceau parte Alexandru Myller – etnic evreu, rectorul Universității din Iași din anul 1945 – și Gheorghe Zane înlocuit mai tîrziu cu Andrei Oțetea.

Sub semnătura lui A. Myller au fost dați afară din facultățile ieșene sute de cadre didactice, locurile lor fiind luate de evrei sau români aserviți puterii bolșevice.

Există o mulțime de dovezi prin care să arătăm cum aceste slugi ale sovieticilor au distrus învățămîntul superior românesc după 1945. Adesea ei îi pîrau ocupanților ruși si conducerii bolșevice pe profesorii români spunând că sînt naționaliști și

fasciști și le luau locurile în universități,cu toate că mulți dintre ei nici nu aveau diplome care să ateste că aveau o minimă pregătire pentru a fi profesori.

După ce au interzis și ars cărțile scrise de români, au adus în țară sute de mii de titluri din imperiul bolșevic, pe care le-au tradus, obligîndu-i pe români să le învețe. Ticăloșia a continuat și după ce s-au să scrie și ei literatură română dar după calapod bolșevic. Tot în anul 1945 leprele care stăpîneau România, au interzis cîntecul „Deșteaptă-te române!”,pe care îl considerau naționalist și fascist!

Pînă prin anii 1975, obiceiurile noastre de Crăciun și Anul Nou erau considerate de către aceste jeguri criminale, forme de cerșetorie, iar *etnonimul român* din publicistică a fost înlocuit cu expresii de genul „oamenii muncii”, „poporul muncitor” sau „clasa muncitoare”.

În Calendarul Muncii pentru anul 1910, editat de socialiştii din România, erau scrise nişte versuri pline de „har” către neamul românilor: „Nesăţioasă bandă de reptile… Suflete perverse,

vulpi, lupi, hiene,/ cu chipuri omeneşti, cu veninul negru,/ nemernici farisei, şerpi înveninaţi,/ putrede gunoaie” şi ne ameninţă: „Desfăşuraţi stindardul de ruină.”

În anul 1951, Constantin Brîncuși a propus printr-o scrisoare statului român comunist să primească o donație formată din 250 de sculpturi și 2000 de desene, toate opere personale. O comisie a Academiei R.P.R. formată din Iorgu Iordan(evreu),

Alexandru Graur (evreu), Mihail Sadoveanu (o lepră mioritică) și George Călinescu (aşijderea) au respins donația marelui sculptor!

Aflînd Brîncuși de hotărîrea celor din țară (el își păstrase cetățenia română) a renunțat pe dată la cetățenie și a cerut Franței să-i acorde cinstea de a deveni fiul ei – primită imediat – și dăruind acestei țări care l-a adoptat comoara refuzasată de jegurile de la București.

Cazarul Mihail Roller a reușit să ne falsifice în totalitate istoria națională încă din anul 1947 *prin monstruoasa lui scriitură "Istoria României",* care falsifica în totalitate atît trecutul cît și originile poporului român și a limbii pe care o vorbim!

În cartea lui Paul Goma la fila 256 este amintit și „colectivul" de redactare a acestei "istorii" care a fost temelia istoriografiei românești pînă prin anii 1977!

„În istorie însă evreii au provocat un dezastru ale cărei consecințe se vor simți decenii și decenii. Șeful echipei de la Ministerul Adevărului de pe Calea Dorobanți nr. 18, subordonat direct lui Roitman-Chișinevski, era sinistrul M. Roller, de meserie… spion sovietic, NKVD-ist.

Sub comanda sa, au asudat (însă au reușit!) truditorii-în-

ramura-istoriei-României, niciunul istoric: Goldberger Mikloș, cizmar, Rudenko, tovarăș, Filipovici, sovietic, Aronovici, arhitect, Marcusohn Kraukauer, Langfelder – și încă vreo trei tovarășe, «franțuzoiace», posesoare a cîteva clase de liceu. Niciunul nu cunoștea limba română, între ei comunicau în limba-de-lemn-sovietică."

La fila precedentă, Paul Goma dă lista completă a uciganilor care ne-au distrus în perioada comunistă cultura identitară fiindcă ei conduceau cu mînă de fier România moșierilor, latifundiarilor, naționaliștilor și fasciștilor, pe care trebuiau să-i aducă la comunism.

Ana Pauker și criminalul Nikolski – au făcut cea mai monsturoasă poliție politică; Perahim, satrapul artelor plastice; Socor, al muzicii; Graur, în lingvistică; Tismăneanu, Radu Florian (părinții leprelor de astăzi care ne spun iarăși cine sîntem și de ce sîntem) aveau în pază gîndirea „marxist-leninistă" și eventualele deviații de la ea; Paul Cornea, tineretul, apoi învățămîntul; Tertulian, filozofia; Moraru, Vitner, Sorin Toma, Crohmălniceanu, Iosifescu, Bratu, Mîndra, îi învățau pe români cum să scrie corect românește.

Ileana Vancea îi învăța cum vine povestea luptei de clasă, iar Pevel Cîmpeanu împreună cu lepra Brucan vegheau ca dogma partidului bolșevic să fie respectată cu punct și virgulă. Însă numărul lor este de sute, mii sau sute de mii de ticăloși care

ne-au distrus cultura identitară!

Să precizez că în perioada comunistă la facultațile de istorie, drept și filologie puteau da examen numai cei ce primeau „țidulică" de la Securitate că erau cuminți și cu origine sănătoasă!

Pentru a reuși distrugerea absolută a mentalului colectiv românesc, bolșevicii evrei punînd mîna pe toată puterea după anii 1945, ca unelte ale ocupantului rus dar și ca dușmani declarați ai românilor, au pornit un adevărat război de nimicire asupra culturii autohtone.

Au început metodic cu învățămîntul de toate gradele, acolo unde societățile moderne își formează membrii pentru viața de mai tîrziu, punîndu-se leprele criminale să facă prăpăd din ce aveau în acele vremuri românii, scoțînd din posturi zeci de mii de învățători și profesori de toate gradele iar pe mulți condamnîndu-i la ani grei de temniță. Cine ar vrea să mai strîmbe din nas, îi spun să citească lucrările *Holocaustul culturii române 1944-1989,* editura D.B.H., 1999 și *Enciclopedia*

valorilor reprimate, **editura Pro Umanitatea, 2000, cărți scrise de scriitorul și criticul *Mihai Unghianu* dar despre care nu se discută deloc.**

Din aceste cărți, dar și din orice studiu serios al comunismului de la noi, vom descoperi caracterul profund nociv și otrăvitor al ocultei evreiești asupra românilor, numită și Partidul Comunist din România ca filială a Cominternului bolșevic cu sediul la Moscova. Capturarea imperiului rus de către bolșevici în octombrie 1917, a fost o afacere atît a bolșevicilor cît și a

sioniștilor de toate felurile și culorile, ambele mafii fiind sprijinite hotărîtor de Înaltul Comandament al Armatei imperiului german.

Șapte hotărîri ale Tribunalului Poporului din București condus numai de evrei, date în perioada 1949-1952 au interzis cam tot ce a fost scris pînă în anul 1948, adică peste patru milioane de titluri, pornindu-se acțiunea de distrugere a cărților, ziarelor, revistelor, operelor muzicale și de artă, etc.

La sate s-au interzis toate obiceiurile străbune, iar cine avea curajul să amintească de cultura tradițională a românilor i se lua dreptul de a mai scrie în toate ziarele.

De asemenea s-a interzis orice activitate de culegere a culturii populare, astfel ca aceasta să dispară de la sine odată cu dispariția purtătorilor ei. Aceasta a fost numai o mică parte din Holocaustul roșu dezlănțuit asupra românilor în perioada comunistă. Pușcăriile și lagărele de muncă forțată au fost umplute până la refuz cu intelectuali și țărani fruntași, care nu se închinau stelei roșii aduse de Satana venită de la răsărit.

Acțiunea de distrugere a culturii identitare a românilor a început în proporții mai reduse chiar din anul 1945. Scriitorul Victor Frunză a avut inspirația să treacă publicațiile propuse

pentru a fi distruse, într-o carte intitulată „Cartea cărților interzise”, apărută în anul 2003, dar dispărută și ea fiindcă criminalii nu doreau să rămînă urme ale genocidului cultural pus de ei la cale împotriva românilor. Lucrarea cuprinde un număr de 8438 de titluri ce au fost trecute pe „lista neagră” în perioada 1945-1947 de către analfabeții culturnici mozaici dar și autohtoni care au urmărit să ne falsifice istoria și cultura identitară, transformîndu-ne într-o masă amorfă care trăia după porunca stăpînirii întunericului, fără creier în cap cu care să judece și fără demnitate în suflet.

Dar cea mai mare „ciudățenie” a acțiuniide distrugere a culturii scrise și orale a românilor, a fost arderea dicționarelor limbii sanscrite. La sfîrșitul secolului XIX și în primele decenii ale

secolului XX, mulți români au făcut studii în Germania, perioadă în care în această țară, indo-germanismul era dogma culturii identitare.

Românii, băgîndu-și nasul prin aceste scrieri, au descoperit cu uimire că multe cuvinte din sanscrită sînt identice sau asemănătoare cu cuvinte din limba română veche.

Așa au ajuns în România cîteva mii de dicționare ale limbii sanscrite, iar unii români chiar s-au pus pe treabă și dacă nu ar fi venit războiul, teoria latinității poporului român ar fi fost scoasă din cultura noastră.

Acest argument infailibil a stîrnit ura viscerală a cazarilor. Caracterul „național-ist" sau „fascist" al unor scrieri din cultura română a fost în fapt pretextul sub care acești criminalii au pus la cale monstruosul plan de distrugere a culturii identitare a românilor și falsificarea istoriei acestora.

Aceste bande de criminali bolșevici au pornit un adevărat genocid asupra poporului român.

După ce au exterminat întreaga conducere a armatei, a urmat intelectualitatea și pătura conducătoare a societății românești. Aproximativ 185000-250000 de persoane au fost aruncate în

pușcării în condiții de degradare și înfometare absolută, dintre care cei mai mulți au murit, iar cei scăpați au decedat în anii următori sau au avut traume pentru tot restul vieții.

O mare parte dintre ei și-au găsit sfîrșitul la canalul Dunăre-Marea Neagră. Dar au existat și „centrele de reeducare”, instituții criminale care au urmărit spălarea creierelor și transformarea omului într-un dobitoc ascultător și numai atît.

Alte 1,2 milioane de români au făcut pușcărie pînă în anul 1965, fiindcă nu s-au supus colectivizării forțate a agriculturi ori pentru că „fluierau în sinagoga Satanei”! Delațiunea ajunsese o adevărată stare de normalitate, fiind practicată de cel puțin zece la sută din populație.

Pe scările de bloc cu 20 de apartamente erau obligatoriu doi turnători și cu cît creștea numărul apartamentelor, se înmulțeau și ei.Ei erau și la locul de muncă, în spațiile publice și chiar în familii se turnau soții între ei, ori copiii îi „încondeiau” pe părinți. Practic, acțiunea de genocid a grupărilor criminale cazare și autohtone au dus la decapitarea poporului român, dezastru din care își va reveni foarte greu dar

avînd în frunte conducători patrioți, sau nu-și va reveni niciodată dacă în continuare se va lăsa condus de bandele securisto-comuniste.

Pentru a înțelege ce au făcut criminalii comuniști din poporul român în perioada bolșevică 1945-1990, să vedem în continuare părerea unui francez care i-a cunoscut foarte bine pe români în perioada interbelică.

”Stăpînirea comunistă, condusă ani de zile de un mare chiabur, a reuşit să transforme caracterul şi personalitatea poporului român în aşa măsură, încît şi azi e de nerecunoscut. Ce nu le-a

reuşit turcilor şi fanarioţilor în Vechiul Regat, ungurilor în Transilvania, iar în Basarabia ruşilor, le-a reuşit comuniştilor în toată ţara”.

Aceasta este una din marile crime făcute împotriva poporului român despre care „democraţii” noştri şi pricepuţii în plăsmuiri şi istorii oficiale, turbă cînd cineva le aminteşte adevărul tăinuit.

Textul aparţine francezului René Al. de Flers, autorul cărţii Radio Europa Liberă şi exilul românesc, pagina 36, ed. Vestala 2005. El s-a născut la Craiova şi a stat în România pînă ce ţara lui de baştină l-a chemat la oaste în anul 1941, cunoscîndu-ne foarte bine ca neam atît cu cele bune cît şi cu cele rele.

La pagina 201 găsim afirmaţii năucitoare despre ura turbată a evreilor împotriva românilor și scopul invaziei acestora după anul 1860 în ţinuturile carpatine.

Free Europe Committee, care aviza finanţarea acestui post de radio din banii americanilor, avea un vicepreşedinte pe un anume Yarrow, evreu din Basarabia care le-a interzis puţinilor români din redacţie să vorbească vreodată despre ţinuturile româneşti ocupate de ruşi în vara anului 1940.

Precizez că majoritatea covîrşitoare a angajaţilor de la secţia

română erau… mozaici , dar cu nume româneşti.

Făcînd pe neştiutorul, franţezul care a scris aceste amintiri, l-a întreabat pe Yarrow care făcuse o vizită la sediul postului de radio în 1962, de ce nu-i dă pe goarnă pe bolşevici cu această chestiune.

Roşu de furie, cazarul s-a răstit la de Flers că nu este treaba lui și că „Basarabia n-a fost niciodată românească şi nici ruşii n-au dreptul la ea”.

Autorul cărţii ne dezvăluie crezul evreilor din istoria lor secretă cu privire la aceste teritorii estice ale românilor ce ar trebui să pună pe gînduri pe orice român adevărat şi cu mintea acasă; ținutul Basarabiei ar fi – după această secătură – leagănul unei civilizaţii cazare şi ivrite încă neştiute dar care, prin multă stăruinţă „adevărul” va fi scos la lumină!

Informațiile de mai sus dovedesc faptul că încă de la mijlocul secolului XIX, cazarii sprijiniţi vîrtos de unele puteri din Europa au urmărit să-şi creeze un stat mozaic la est de Carpaţi

care să cuprindă Moldova dintre Carpați și Prut, Maramureşul istoric, Bucovina, Basarabia, Galiția şi chiar mai către est pînă la Bug sau ceva mai departe.

* ***termenii folosiți de către autor trebuie priviți în caracterul istoric al vremurilor și nu peiorativ…***

Studiu istoriografic de Arimin Constantin Olariu publicat de https://ziarulnatiunea.ro/falsificarea-istoriei-si-culturii-identitare-a-romanilor (https://ziarulnatiunea.ro/falsificarea-istoriei-si-culturii-identitare-a-romanilor).

NOTĂ

Autorul, Constantin Olariu Arimin vine din stirpea aleasă a dacologilor, fiind un demn urmaş al marelui istoric Nicolae Densuşianu. Fiul lui Aron Olariu şi al Irinei, s-a născut în luna lui Brumărel, ziua 22, a anului 1927, în comuna Zăbala, judeţul Covasna, unde a copilărit printre tradiţii, datini şi obiceiuri destul de vechi, dar încă vii, frumoase şi fascinante.

La Târgu Secuiesc a învăţat în şcoala primară (1934-1938) şi în gimnaziu (1938-1940), continuând la celebrul Colegiu „Andrei Şaguna" din Cetatea Braşovului de sub poalele Tâmpei (1940-

1946).

În Capitală a absolvit cursurile Facultăţii de Litere a Universităţii Bucureşti (1947-1951). Tânărul filolog a ajuns redactor la Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Editura pentru Literatura Universală şi Editura Univers în perioada anilor (1952-1975).

13/07/2022 - Posted by cersipamantromanesc | ISTORIE ROMÂNEASCĂ | antiromânism, Basarabia si poftele rusilor, chintesența sufletului nostru românesc, despre limba română, identitate nationala, identitatea romaneasca, israelul european, istoria noastra, istoria și limba română, limba romana, lucrări evreiești, LUMEA ROMANEASCA | a te simți român, Marea Unire si evreii, nevoia de conducători buni, poporul român în istorie, proiectul unui Israel pe pământuri românești, romani, romanism, romanitate, românism, românitate, sentimentul apartenenței la familia română
Niciun comentariu până acum.

BINE ATI VENIT !

Eu, iubite cetitoriule, nicăirea n-am aflatŭ nici un istoric, nici latin, nici leah, nici ungur, și viiața mea, Dumnezeu știe, cu ce dragoste pururea la istorii, iată și până la această vârstă, acum și slăbită. De acéste basne să dea seama ei și de această ocară. Nici ieste șagă a scrie ocară vécinică unui neam, că scrisoarea ieste un lucru vécinicŭ. Cândŭ ocărăsc într-o zi pre cineva, ieste greu a răbda, dară în véci? Eu voi da seama de ale méle, câte scriu. Făcutu-ț-am izvod dintăiași dată de mari și vestiți istorici mărturii, a cărora trăiescŭ și acum scrisorile în lume și vor trăi în véci. Și așa am nevoit, să nu-mi fie grijă, de-ar cădea această carte ori pre a cui mână și din streini, carii de-amăruntul cearcă zmintélile istoricilor. Pre dânșii am urmat, care vezi în izvod, ei pavăța, ei suntŭ povața mea, ei răspundŭ și pizmașilor neamului acestor țări și zavistnicilor. Putérnicul Dumnezeu, cinstite, iubite cetitoriule, să-ți dăruiască după acéste cumplite vremi anilor noștri, cânduva și mai slobode veacuri, întru care, pe lângă alte trebi, să aibi vréme și cu cetitul cărților a face iscusită zăbavă, că nu ieste alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viiața omului zăbavă decâtŭ cetitul cărților. Cu cetitul cărților cunoaștem pe ziditoriul nostru, Dumnezeu, cu cetitul laudă îi facem pentru toate ale lui cătră noi bunătăți, cu cetitul pentru greșalele noastre milostiv îl aflăm. Din Scriptură înțelégem minunate și vécinice fapte puterii lui, facem fericită viiața, agonisim nemuritoriŭ nume. Sângur Mântuitorul nostru, domnul și Dumnezeu Hristos, ne învață, zicândŭ: Čńďèňŕèňĺ ďèńŕíiŕ, adecă: Cercați scripturile. Scriptura departe lucruri de ochii noștri ne învață, cu acéle trecute vrémi să pricépem céle viitoare. Citéște cu sănătate această a noastră cu dragoste osteneală.

De toate fericii și daruri de la Dumnezeu voitoriŭ

Miron Costin, care am fost logofăt mare în Moldova

Site info

CER SI PAMANT ROMANESC
Blog la WordPress.com.